eZine

ofModern Texts in Translation

Nr 214 **17 mai 2021**

Bloodaxe Poet

Philip Gross

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventa MTTLC

Roxana Cristina Gheorghe

MTTLC—Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poetul

Philip Gross

traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Roxana Cristina Gheorghe

Cuprins

Doi fluturi cafenii p. 4
O Sectă de Albine p. 5
Momentul p. 7
Oamenii lui Octombrie p. 8
Raportul jafului p. 9
Ce a făcut această mână p. 10
Casa de hârtie p. 11
Copiii Inteligenți p. 12
Cei Ce Au Străbătut Atâta Drum p. 13
Pas p. 14
Trecerea la vârsta adultă p. 15
Eu Sunt Aceste Haine p. 16
O Umbră pe Apă p. 17
(pentru Bob Devereux)
Zilele Într-o Casă De Sticlă p. 18
Nick p. 19
Luând-o razna p. 20
Tărâmul dintre lumi I p. 21
Tărâmul dintre lumi II p. 22
Tărâmul dintre lumi III p. 23
Tărâmul dintre lumi IV p. 24
Tărâmul dintre lumi V p. 25
Tărâmul dintre lumi VI p. 26
Tărâmul dintre lumi VII p. 27
Tărâmul dintre lumi VIII p. 28
Tărâmul dintre lumi IX p. 29
Tărâmul dintre lumi X p. 30
Toată Vremea La Care Te Poți Gândi p. 31
Toarnă p. 33
Primele lucruri p. 34
Hard Luck Café p. 35
Despre Forma Poetică: un scurt eseu p. 36
Buruieni pe calea ferată p. 37

Ofrandă nocturnă p. 38
Întâlnire de gradul trei p. 39
Băieți la pescuit p. 40
Intră un poet p. 41
Târziu p. 42
Tabăra de Refugiați p. 43
Domnul Biscuite p. 44
Transluciditate p. 45
Ediție limitată p. 46
(pentru Peter Reddick – 1924 – 2010)
Cum am știut Noi p. 47
Sperietoarea de ciori p. 48
În sfârșit p. 49
Căsuța muzicală p. 50
Punct p. 51
Insula lui Jacob p. 52
Adânc p. 53
Bine ați venit în pădure p. 55
(pentru HD, la 36)
Sub p. 56

4

Doi fluturi cafenii

s-au ivit în lumina soarelui, învârtindu-se, întrepătrunși

vertiginos fără a se atinge, în orbitele lor
înguste și strâmbe,

niște electroni tremurători ce creează ceva din nimic, aproape

fără substanță, aproape lipsiți de culoare în nebulozitatea lor,
așa de ușori, neajutorați în fața forței

care face ca totul să se învârtă și să fremete.

5

O Sectă de Albine

Astăzi se ridică și se înveșmântă.
Cu toții suntem slujitorii ei în camera cu
veșminte –

trântorii, albinele lucrătoare,
chiar și regina. Orice strop scurs din trupurile
noastre, ceară sau miere,

este menit a-i crea un corp,
o formă în această lume, și strălucește, ca și
cum ea ar fi singura

lumânare veridică, din care toate
lumânările tale își trag reflexia, foarte mici și
îndepărtate.

Astăzi se ridică și va fi
înveșmântată în ale noastre aripi, în perle
toarse, pe care i le-am dat cu bucurie,

le-am depus la picioarele ei
precum niște petale. Ne-am expus corpurile,
împrăștiate pe podeaua livezii,

aruncate pe porțile stupului.
Noi suntem antenele, glandele și membrele ei.
Nu avem nimic de spus

despre ceea ce, fiecare în parte,
ar putea fi, și, fiind gata de călătorie se ridică
acum,

iar noi o îmbrăcam cu trupurile

noastre. Ea este nimic, și tot ceea ce suntem
noi: un tipar de neînțeles

în brocartul viu al roiului,
formele pe care le creăm în aer, cosând fără
încetare mărgeaua noastră

de chihlimbar pe sfoara lor. Ea
este... Dar întreabă-ți lumânarea, în șoapta ei
sub suflul

flăcării. Ei îi pasă
de tot, ei nu îi pasă de nimic. Ea nu
îți aparține.

7

Momentul

în care păsările s-au înălțat, toate deodată, praful
dintr-un covor bătut,
fără sunet
împrăștiat în bătaia vântului –
trebuie să vă imaginați bătaia aripilor lor –
oamenii în timpul orei prânzului, oamenii la tarabele din piață,

au privit în sus, o întrebare a momentului
nepusă nicăieri.
Și acel câine, acela ghemuit
sub bancă la picioarele ei, scâncetul lui imperceptibil,

bebelușul care s-a oprit din plâns... Toate astea
prezente în visele în care ea încearcă
să avertizeze, înainte
de ceea ce lumea
va ști mai târziu, până în acel moment în care
cutremurul ce urmează sa vină le-a șoptit păsărilor cu o zi înainte.

8

Oamenii lui Octombrie

În cele din urmă, foamea și osteneala ne-au învins teama.
Am ieșit din pădure, am găsit un drum și astfel
am ajuns în orașul denumit Octombrie. Urme rămase în urma războiului,
eram mizerabili, zdrențuiți. Și totuși, s-au întors să ne asculte
de parcă ne-ar fi așteptat. Grupul s-a apropiat și
ne-a înconjurat încet. Da, au trecut niște soldați, cu săptămâni înainte,

uite acolo, steagul pe care l-au lăsat în urmă...
Flutura în bătaia vântului umed. Au luat tot ce au putut, ne-au promis o nouă
lume, a spus soția fermierului, aducând pe șopron
un castron de fier cu supă diluată. Ne-am strâns unii lângă alții
în asprimea plăcută a fânului. „Trebuie să plecați mâine dimineață. ”
„Dar voi? ” „Noi coacem pâine neagră,

strângem lemne, conservăm carnea de vită, ne ascundem economiile…”
Fitilul a sfârâit. „Apoi, reparăm
stricăciunile? Suntem amari? Mai învinuim
și frunzele pentru că se aștern. ”Căzând în mrejele somnului,
am visat frunze, rugi în flăcări
arzând în întuneric, din ce în ce mai tare odată cu întețirea vântului.

9

Raportul jafului

Nu a fost furat nimic de valoare.
Dar spiritele locului, cele cu glas de păsări,
s-au speriat. S-au strecurat pe fereastra
spartă din spate pe unde sosise noaptea.

Acasă a fost întâmpinat de sertare scoase,
haine împăștiate. Nu era niciun loc
în care străinii să nu fi fost, nimic neatins
sau care putea fi curat din nou. Și liniștea...

Duse erau prezențele blânde, ce-l întâmpinau
în fiecare seară, cu un murmur de porumbel
imperceptibil, care-l alinau cu dansul lor
precum praful în aer, care făceau din bucăți un întreg.

Liniștea. Fiecare ușă ascundea un vid.
El a văzut hârtia desprinsă, cioburile, geamurile sparte,
niște camere de închiriat, niște obiecte de decor.
Caracterul straniu l-a pătruns.

Au avut loc investigații. S-a făcut un raport:
Nu a fost luat nimic de valoare. Acum,
că ultima bucată ce a mai rămas din străini a dispărut, a știut
ca nu a mai rămas nimic de valoare.

10

Ce a făcut această mână

Aceasta este. Aceasta este mâna
care a făcut un castel de nisip.
    Când mareea a transformat prezentul în trecut
    această mână a încercat să-l prindă repede.
Când picături au curs din strânsoarea ei
această mână a lăsat momentul să treacă.
    Când se făcea târziu
    această mână se întindea după a sa pereche.
Când acea atingere nu a fost o alinare
două mâini s-au prins în suferința lor.
    Când suferința a fost prea mare de suportat
    două mâini s-au împreunat pentru a se ruga.
Când rugăciunea a fost ignorată
o mână a luat o sabie cu repeziciune.
    Când articulațiile i s-au albit
    această mână a împărțit binele și răul.
Când legile au început să se schimbe
această mână s-a făcut pumn de fier.
    Când legile au început să fie distruse
    această mână a luat ce a putut.
Când băncile lumii au dat faliment
această mână s-a făcut greblă.
    Când anotimpurile au dispărut
    această mână a încercat să falsifice soarele.
Când soarele a început să răsară
această mână a încercat să-i acopere ochii.

Această mână. Aceasta.
Ce a făcut? Ce a făcut?

11

Casă de hârtie

O masă joasă. Două perne. Un set
de două cești. Nimeni în afară de mine

într-o cameră fără pereți,
doar paravane subțiri de hârtie,

paravane de hârtie în spatele paravanelor
agățate de tavan ce ating podeaua. Lumina

se mișcă și este mișcată printre ele,
dar nu știu de unde.

Dacă eu sunt oaspetele
sunt neanunțat sau neinvitat.

Să fiu eu gazda oare…?
De parcă s-ar fi deschis o ușă

s-a auzit un freamăt. Aproape
o șoaptă. Mai că pot auzi.

12

Copiii Inteligenți

„Puiul? Sau găina? ” I-a tachinat
tatăl lor până să se culce.
Au stat treji ore întregi, copiii aceștia
inteligenți. Apoi, unul dintre ei, mai informat, a spus:

„Înăuntrul coajei, găina embrionară
are toate celulele în ea, inclusiv celula
oului său, înauntrul căreia…” Și așa mai
departe până la cea mai mică particulă posibilă! Ei bine,

acum nu mai puteau adormi. Trebuiau să vadă
oul suprem, oul viitorului. Câte ouă mai
trebuiau sparte, câte omlete nedorite
și câți pui abandonați fără reținere până a se ajunge acolo? În final, iata-l,

așa de mic, așa de neprețuit, așa de lucios și
disprețuitor încât îi făcea să se simtă enormi,
precum un grup de uriași. Acum la culcare, dar… „Așteaptă! ”
a spus unul din ei. Da? „Ce e înăuntru? ”

Și l-au împărțit în două. Ce a ieșit?
„Repede, ” au urlat ei, „pune-l la loc. ”
Dar copiii inteligenți nu au reușit, nu
cu toți caii regelui, cu toți oamenii regelui.

13

Cei Ce Au Străbătut Atâta Drum

Uite-i că vin, i-am văzut, acolo unde o linie
dreaptă s-a mărit în orizontul arămiu,
uite-i, înalți și albăstrui în lumina care pălește.
Marginea cerului de culoarea cuprului pal din spatele lor

le ia din contur. E greu de ghicit
distanța pentru că mergeau și tot mergeau și nu
se apropiau deloc. Mergeau cu grația
unei girafe sau a unui okapi, și aduceau cu ei foamea

precum un dar, capete lungi și rase cărate stabil
ca niște căni cu apă, precum regele și regina
fumului, el cu șoldurile late, ea cu șoldurile robuste

în timp ce lumina târzie îi topea unul într-altul
în copii cu ochi goi fără număr, văzuți și
apoi nevăzuți, venind chiar în vreme ce noi dormim.

14

Pas

Acasă, după prea mult timp
în spital, fiecare pas
al tău ezitant
de parcă momentul ar fi un șuvoi superficial

prin care să-ți croiești drumul (nu
se poate altfel), poate
doar câțiva inci adâncime
dar prea lat, prea rapid și prea larg

cu lumina sa,
laterala sa pe patul de nisip precum cuarțul
evidentă, amplificată,
și totuși tremurătoare, fiind pe cale de a dispărea.

15

Trecerea la vârsta adultă

: când începi să ții paginile la depărtare,
aproape la un braț distanță; la fel și cu detaliile
zilelor; când începi să înțelegi
logica istoriei;

când lunile trec precum săptămânile obișnuiau
să o facă, anotimpurile sunt o ușă rotativă în
care pare că te întâlnești pe
tine însuți - din nou, *deja?* – pe drumul de
ieșire în timp ce intri;

când bubuitul scos de o mașină în trecere care lasă urme de arsură
în aer, fum pe care alegi să nu îl respiri;
când te trezești ascultând liniștitul –
a-a-ah…! – precum muzica.

când începe să-ți placă ideea, dorința de a destăinui tinerilor
secretul pe care își doresc cel mai puțin să-l audă; și ei sunt
pauză deja, pre-supărați precum niște antichități
delicate pentru posteritate;

atunci când nu te mai poți abține; când *trebuie*
să le spui:

atunci

16

Eu Sunt Aceste Haine

lăsate pe plajă, împachetate meticulos,
numele ascuns înauntru.

Au făcut niște teste, dar nu le-am spus nimic.
Timp de câteva săptămâni m-au dat la știri.

Oamenii au sunat pentru a spune ce au văzut
și ce mărturisiri au de facut. False,

fără excepție, credeți-mă.
În cele din urmă

m-am ridicat, m-am scuturat de nisipul de pe pliuri
și am mers, și am continuat să merg

întrebându-mă cui aș putea să i-o duc,
această ușurare nouă, sărată în adâncul ei.

17

O Umbră pe Apă
(pentru Bob Devereux)

Ne-am surprins unul pe celălalt.
Lăsându-mi prietenii dormind
Si casa cufundata în respirație,
m-am strecurat afară. Și acolo
stătea el, cufundat într-o
reflexie gri până la genunchi: frate
bâtlan, un bărbat cu cocoașă
pe picioroange. Unul s-a uitat
chiorâș; a dat din umeri,
și-a trosnit gâtul, aripile i s-au strâns,
a dispărut. Dar nu înainte
ca eu să îl cunosc, *mon*
semblable[1], un urmăritor
care se clatină, o umbră
pe apă, un profesor mut
al privirii rapide și al mersului
încet. Și-a pierdut crima.
Eu am spart oglinda.

[1] seamănul meu

18

Zilele Într-o Casă de Sticlă

Sunt unele zile în care cerul
e de un albastru rece sticlos. Bine,
știi ca nu e nimic
cu adevărat *albatru* acolo sus,
e în ochii noștri, ai băieților și fetelor cu ochi albaștri,

dar razele de soare par
așa de dure și de aproape
ai putea arunca o piatră
din impuls, poc: amiaza
e plină de cioburi peste tot, și peste

marginea lumii, un vertij,
în sus și în jos. Atât de atent,
pe zăpada delicată și
deosebită, ne alegem calea
cu umbre albastre. Trebuie să existe niște cuvinte ale Inuiților

ca să ne ajute dar nu avem niciun mod de a ne exprima.

19

Nick

Nu-l pot învinui pe bărbier, având în vedere
că e sordida oră patru după-amiaza, având în vedere că viața sa

e grea, așa cum mi-a spus el, așa cum a spus
tunsorii de dinainte, având în vedere

că s-a dat bătut. Dezgustător! a exclamat el. O
mizerie! și a dat în scrumiera verde de sticlă

de la ușă, aruncând-o aproape până în stradă,
ca mâncarea de câini. Pfui! Dacă vrea cineva,

poate să se pună în patru labe.
Asta e o mizerie. Lăsându-și foarfecele

atârnate de urechea mea a înșfăcat-o imediat la loc
frecându-și nasul în ea, aproape. Vedeți?

Urăsc asta. O *urăsc*. Apoi, cu lama lui încleștată
în mâini tremurânde, s-a întors spre mine.

20

Luând-o razna

Cum era, dacă *cineva* poate,
ca în reclama aia veche de la Guiness, să gandească ce pot *face*
tucanii? Și cum se face că, dispărut,
un cuvânt pleacă? Ceva asemănător cu un simbol
al stimei obscure, sau al dragostei, sau al
simțului, precum praful lăsat de talcul vechi din
sertarul gol al unui șifonier –
de necuprins, și la dispoziția ta

în acea uitare la care cu toții
putem ajunge. Atunci vom vedea ce pot face doi
cu adevărat. Cred ca termenul
era *a satisface*, dar s-ar putea să mă înșel.
Fă-mă să tac, iubire. Ține-mă.
Uneori nu mă pot auzi pe mine însumi din cauza vorbitului.

21

Tărâmul dintre lumi I

Un corp de apă: corpul apei

ce pare că are propria minte (și
o schimbă: nu asta reprezintă

o *minte*: schimbarea ei?) nu foarte
predispusă la gândire - mai degrabă, gânduri
care o înconjoară, sărate sau proaspete, ori zăbovind

între stări; uneori luminând
suprafața cu strălucirea lor uleioasă.

Bătută de vânt până a devenit anostă, trasă în două
părți (pământul și luna asemena unor părinți care nu
prea sunt de acord), trup neliniștit, ce nu-și poate
lăsa jos mizeria niciodată; pemanent încercând
să fie altceva, să fie precum cerul,
să se piardă în propria-i reflexie absolută.

22

Tărâmul dintre lumi II

Noroi,
megatone de noroi, mișcându-se
în suspensie, transport rutier greu, încolo și încoace.
O greutate pe care o poți vedea,
modul în care stă
la distanță de Punct, spiralele ei adânci abia
mișcându-se, abia umplând:
forme de lut
întoarse pe o roată, tare ca pielea deja. Una din ele
se învârte acum precum o lume înceată,
ca o întrebare
despre ceva ce nu poate fi denumit,
o expresie
care își părăsește căminul pentru a-și găsi o față a sa.

23

Tărâmul dintre lumi III

După ploaie,
                îndepărtatul
mal – aproape,
cu o ascuțime aproape
acuzatoare,
      ca și cum nimic
nu ar mai putea fi ignorat vreodată
din nou:
      fiecare detaliu
(ticăitul aripii unei
turbine de vânt
asupra orizontului)
un lucru pentru care insistă:
                nu
nu *nu*, lasă-mă să explic.

24

Tărâmul dintre lumi IV

O *gură*, îi spunem noi - ca și cum ar vorbi limba
nativă a dealurilor în traducerea înceată
a șesurilor. Sunt doar niște zvonuri:
un munte transmite un mesaj
în ambele părți: nicio apă nu aparține.

Doar partea de aval, este, probabil, un fel
de *sine* o line noțională
în cadrul căreia nimic nu este străin față de un râu:
râulețe repezi, înconjurate de tufișuri, scurgeri și
deversări în urma furtunii, precipitații filtrate de

ale noastre milioane de corpuri. Iar gura
se deschide - toate secretele noastre, cele vechi
de două ori zilnic, ea cea care vine și face,
care absoarbe. (Unele dintre cele mai suculente
bucățele circulă precum bârfele, zi de zi.)

25

Tărâmul dintre lumi V

Cea mai deschisă graniță
și cea mai reală:
cumpăna apelor, o măzgăleală
imponderabilă care nu
respectă nicio linie paralelă;
nicio linie imperială trasă în nisipul
deșerturilor. Trupurile noastre simt

modul în care se mișcă
pe măsură ce fiecare strop de ploaie
descoperă - o idee nespus de măreață
așa cum te poți aștepta
de la un munte,
prea exactă și simplistă, aproape,
o distracție pentru minte.

Toată ziua am urcat spre ea
prin ceață. Lumina se duce.
Doar acum, auzi apa
nevăzută, îndreptându-se
spre o nouă decizie. Deși
nu știm ce anume
cunoaște ea, dar cunoaște.

26

Tărâmul dintre lumi VI

Pescărușii se întorc acasă din oraș,
după o zi de muncă la depozitul de deșeuri,
acest moment e peste tot, simultan:

cerul e străbătut de fâșii de pescărași,
îndreptându-se spre mare, departe de noi –
punctul lor care se năruie, aspectul

gol al unei pietre acolo unde chiar și vikingii
au lăsat doar urma unui cuvânt: *Holm*.
Puteți înțelege ce vreți din acel sunet.

27

Tărâmul dintre lumi VII

Mă-ntorc și spun: nu o gură, ci o ureche,

distanța amplificată a estuarului cu sunet de
trompetă de cositor – mai aproape, dintr-odată,

un frison al limbilor neobișnuite,
sub punte, în hosteluri, în tribunalele

cu permisiune de şedere. Alte mărfuri.
Multe care se pierd în traducere.

Și din nou, aici: această vale noroioasă

așa de aproape de drum și totuși așa de departe
de orice, fără un drum care să ducă la ea, șerpuituri

așa de private și complexe precum urechea
internă, care simte echilibrul întregii mări

cum se schimbă, nu are niciun nume pe hartă
și se află, probabil, undeva

unde nicio ființă nu s-a mai aflat.

28

Tărâmul dintre lumi VIII

Ceea ce tatăl meu nu poate auzi, aud eu pentru el – ritmul,
susurul apei, mișcarea mareelor, fricțiunea lor –
deși nu este decât un singur fir al corzii (prea mare, prea jos

pentru urechile umane) care e întregul estuar. Sau poate asta,
nu freamătul lucrurilor, *este* tot ce i-a mai rămas acum
cel mai articulat sunet s-a redus și-a rămas lucrul pe care

plutește: de-creația, Cele Zece Mii de Lucruri

în bucăți și rămășițe la suprafață, nu vid ci
o încercare cu o simplitate ca de labirint –
felul în care apa

își gândește mărețul gând: *să cadă*. La fel ca el, mă opresc
la un cuvânt: *cădere*, deschizând o cale către bălăngănitul
și zdupăitul, de sub punte, al unei camere cu motor – un sunet

atât de pătrunzător încât e liniște, sau ceva la fel de bun ca ea. Vertij.

29

Tărâmul dintre lumi IX

Sub râu se află un râu:
mareele cele mai mici arată asta destul de clar:

cu meandre ample, câmpii şi păşuni
inundabile ca propriul nostru amonte

dar monocromatice, o placă de nitrat de argint
care oscilează între negativ

şi pozitiv, depinde cum o înclini,

o amintire a sa, sau ce
am uitat că am uitat,

pământul originar pe care l-am ştiut înainte
de primul picior – sau prima urmă de copită,

înainte de mirarea ierbii, înainte de vremea
în care exista o modalitate în care să cunoşti *înaintele*.

30

Tărâmul dintre lumi X

Imediat după apus, când e mareea
înaltă, aproape albă, ușor
luminoasă precum nimic din ceea ce cerul
ține sau ce i-ar putea împrumuta. Fiecare
mal, acesta și acel mal,
negru, o anume

întunecime ținută în loc
de fiecare casă - sau stâlp de felinar.
Gata. De parcă pământul

ar fi noapte, iar noi gândurile sale nocturne
și râul ar fi scăderea
luminii zilei, înspre vest și în afara

lumii, deci cum ai putea să nu
fi atras(cel puțin cu privirea)
și să vrei, să vrei pe jumătate, să urmezi?

31

Toată Vremea La Care Te Poți Gândi

Nu, am spus, nu asta am comandat

dar ne-a fost adus la ușă: zorii
au sosit cu un fulger, apoi cu un tunet ușor și cumpănit,

apoi un val puternic de vânt, grindină zgomotoasă,
întuneric ca și cum ar fi din nou noapte și dintr-odată

soarele! Șase lucruri imposibile
înainte să luăm micul dejun… fata care prezintă vremea

era drăguță și veselă și entuziasmată
ca un copil care are ceva pentru ierbarul său

deși știm cu toții că ea se află
într-un spațiu albastru, și ne arată

cu încredere că tot ceea ce e necesar
pentru ca ce spune ea să aibă logică e controlat

digital. Nu asta am comandat. Nu știți
ce zi e azi? Am întrebat-o

cu sonorul oprit, și mâinile și ochii ei
spuneau Da, spuneau Da la orice

ca și cum s-ar fi căsătorit cu mine și
cu noi toți, cu noi și cu vremea noastră, în acel loc și în acel moment.

Lucru ce m-a trimis pe străzi argintii,
cu bucăți de lumină solară abandonată peste tot:

trotuare, șănțulețe, parbrize în trecere –

32

aici, cer albastru, iar acolo un nor negru a apărut

pe orizontul apropiat și un ciot de curcubeu,
doar baza unuia aflat în construcție,

precum ceva mai mult decât un miracol (pentru Dumnezeu
e prea simplu), ca munca depusă de mâinile oamenilor

împreună, mâinile noastre împreunate, azi.
Nu asta am comandat

dar nu vom spune nu.

33

Toarnă

Poți s-o numești conexiunea
unui moment cu altul:
apa –

din-pahar cu apa-din-ulcior,
două corpuri de apă
și între,

acest sclipici neted și canelat,
ușor
arcuit, reîmpletindu-se în cădere,

timp de câteva secunde
tangibile e un șir
subțire și încordat de tensiune superficială

pe care o simte mâna mea, pe mâner,
ca un puls, o smucitură,
un lucru

în spațiu, care trăiește în aceată lume
ca și noi, având un scop
deși nici măcar

o singură particulă nu e constantă, își cunoaște
locul, ar putea să tragă
sau să fie trasă
la răspundere pentru ceea ce e și ceea ce face.

34

Primele lucruri

Niciodată nu e mai mult de o clipire
distanță până la primele lucruri... Pare că doar azi

Visele cu Mașina de Spălat
și-au deschis eternele întinderi către mine,
galaxia ei spirală

extinzându-se la nouă sute de turații pe minut
ca o zguduire rapidă a Câinelui
pentru a nu se arunca în eternitate.

E o spirală în iarba înaltă
unde un mic uragan își face pirueta

sau același Câine, sub forma lui de cocker
lătrător din vecini,
s-a întors de trei ori în sens opus

cu fiecare strămoș al său din marile savane
acolo unde merge să viseze

iar noi nu suntem nimic mai mult
decât o dâră de fum
la orizont.

35

Hard Luck Café

E mereu deschis. De dinăuntru
semnul de pe ușă scrie ÎNCHIS tot timpul.
Vânzătoarea trecută mă recunoaște imediat.

Soarbe dintr-un espresso
cu nişte înghițuri mici de pânze de paianjen
și dă din cap în acel mod care arată că știe ceva
și pe care încep să-l urăsc ca unul care face parte din familie.
„Cum merge treaba? ” „Nu mă pot plânge. ”
Vorbele noastre atârnă, întorcându-se ușor în lumina prăfuită

precum ceva ce-și păstra un păianjen pentru Crăciun.
Bătrâni fani ai șahului,
jucăm un ultim joc cu cești goale.

În lumina sa rece violet
Insect-O-Cutorul scuipă și iar scuipă.
Un păianjen se contractă pe grătar.

36

Despre Forma Poetică: un scurt eseu

Forma stă în colțul camerei
ca un om de sticlă. Ea nu poate fi
decât felul în care lumina trece prin el; el e modul
în care reflexiile și refracțiile se joacă, suma
zero a deflexiilor și distragerilor. *Hai*
intră, spun eu, de parcă ar fi un el
căruia i-aș putea vorbi, sau un Eu care să
vorbească, sau cuvinte de spus sau orice alt loc
din care să intre înăuntru

în afara timpului. Câte camere au ținut, ar putea să îl
țină, el pe ele - dacă decorul lor s-ar fi
rearanjat în privirea lui imparțială? El mă face să mă simt bătrân
și tânăr (nu în sensul bun) și totuși… *Riscă*,
spune el, încet, și totul se schimbă.
Nu face nicio mișcare, și totuși începem să dansăm.

37

Buruieni pe calea ferată

Unde se cred ei,
și cine se cred,
această izbucnire, acest festival gratis, această nuntă țigănească

de floră călătoare, între pistă și pistă și șină
și șină: acest deșert de zgură chiar în fața
ferestrei, la câțiva metri

în fiecare dimineață în văzul tuturor? Acest capăt al stâncilor.
Acest pol de inaccesibilitate.
E un teren năpădit
de spini, un teren pe care nu se poate intra, un
munte jos, o tundră temperată care e dură
cu nutrienții ei, dar hei,
în mijlocul
sezonului său, raza sa de soare transformată direct în roz
și carmin, mov și galben ca șerbetul de lămâie,

abia având și un pic de verde.
Verdele care se
vede e aprins, e ca o iască deja. Un șuierat. Câteva palme

de pământ care își cresc acolo bogățiile, pentru o săptămână sau două,
nici n-au crescut bine că s-au și scuturat, în nici un caz o investiție bună,

dar asta e! altceva ce să facă și ele: fac ce fac demult.

38

Ofrandă nocturnă

Era un efect ce persista, o risipă făcută scrum.
Liniile întunecoase ale orizontului pierzându-se
în amurg. Bucăți de grinzi rupte. Moale
ca zăpada, în liniștea moartă, mormane
de cenușă, un gust rezidual acru și stagnant.

Mă auzi? Aflându-te pe jumătate în visul tău
te foiești lângă mine. Ascultă. Acolo
erau supraviețuitorii, înghesuiți în jurul unei flăcări subțiri,
cu mâinile legănând lumina. Ce altceva
să mai spun? M-am apropiat încet. Unul din ei,

tu, s-a întors către mine, ridicând din foc
acest lucru pe care-l iau cu mine în vreme ce mă trezesc:
o ramură de porumbar, goală,
ascuțită, colțuroasă. Cea mai palidă spumă
posibilă de floare se destramă din sârma sa neregulată.

39

Întâlnire de gradul trei

Abstract și intim, învârtindu-se într-un void,
tu te-ai apropiat de noi. Balonul propriei noastre lumi
s-a deformat, a tremurat. Nu puteai fi refuzată.
O scânteiere de electricitate statică, de codul lui Morse: da, da.
Un licăr pe un ecran negru, automat. Nu-mi dau seama
cine a sunat, cine a răspuns: tu sau noi.
Sau gravitația, o cădere stupidă inevitabilă,
firul tău de praf aprins plimbându-se prin vid,

dând buzna aici, într-o celulă antiseptică
strălucitoare cu întuneric și înainte și după. „E o fată, ”
acest supraviețuitor slab, brădzdată cu dâre de sânge și spumă.
Acum trebuie să te preschimbăm în formă umană,
acel cap venerabil, hârtie velină lipită,
harta mânjită de noroi mov a unui ținut de poveste, pulsând.

40

Băieți la pescuit

Nimic de zis, are acea nonșalanță de
cuțitar. Întreabă-i pe amicii lui. Dacă vrea ceva

nu se lasă. Uite-i cum îi caută aprobarea cu toții.
A rupt o buruiană pe care le-a aruncat-o

la picioare. Ei tresar
iar apoi se îmbulzesc să o vadă cum se zvârcolește: un crab verde

de nămol de trei inci se elibereză de buruiană,
gâfâie, face bulbuci către cer și nu poate concepe

cum unul ca el reușește ușor și cu exactitate
să zdrobească cu cizma lui nouă neagră!

E storcoșit, încă mai face bulbuci, are picioarele strâmbe,
în timp ce se întoarce către bățul lui de undiță. Hai, întreabă-l de ce.

Pentru că nu l-am vrut. Zece
ani, are el, și e de necucerit. Un inocent.

41

Intră un poet

Așa că iată-i,
față în față cu o lumânare.
Ar putea fi oare...? Da,

Adevărul și Frumusețea!
Arătau exact ca în poze,
din profil, cel puțin.

Se sorbeau din priviri.
El o admira:
„Dar draga mea, ești atât de

frumoasă! ” Ea a ciocnit
paharul lui: „O
dragule, e atât de *adevărat*... ”

În acel moment m-au observat pe mine.
„Vă deranjez dacă mă alătur vouă? ”
Chipul Frumuseții s-a preschimbat într-o încruntătură;

Adevărul a murmurat, „De fapt
noi tocmai plecam. ”
Lumânarea s-a stins și ea.

42

Târziu

Cineva lipsea de la petrecerea mea.
Nu am putut să văd cine

întrucât am alunecat printre privirle tuturor
ca o ruptură întru-un ciorap, direct

către ușa din spate și o inspirație de aer rece,

orb pentru o secundă, apoi
în împletitura unui pom

un tremur de rămurele, un copil
slăbuț și vigilent; eu eram acela

uitându-mă în trecut pentru o clipă

iar apoi către
locul în care poarta de scânduri

a scârțâit dintr-o balama pe care cineva
ar fi trebuit să o repare, până-n străduța

unde nu trebuia să mă duc singur.

43

Tabăra de Refugiați

Fețe lungi și vigilente, își ridică
ochii nedormiți. Stau precum niște copii crescuți
anormal, înghesuiți la birouri în rânduri,
care se supun limbii străinilor, o nouă ordine
severă a timpurilor verbale: este, a fost,

va fi. „Acum repetați după mine. ” Fiecare voce
se ridică spre claritate, iar apoi se sparge: valuri
pe un mal nordic, uimirea ternă produsă de pierdere.
„Părțile mai subtile – *ar trebui, ar fi putut să fie* –
vor veni cu timpul. ” Ora s-a terminat,

sunt liberi să stea sau să străbată perimetrul
gol. Pufulițe se ridică din praf.
Nu e nici pace, nici război. Dincolo de gardul de sârmă,
pe terenurile întinse, doi băieți și un câine
își fugăresc propriile țipete. Și se opresc. Și se uită lung.

44

Domnul Biscuite

Nu că nu își poate
permite tot ce e mai bun,
cu margini crocante în cutii închise la culoare crocante

dar îi cumpără
în special: biscuiți cu forme în ei,
semiluni de turtă dulce, torturi Jaffa

stropite cu pete de culoare,
calupuri de ciocolată,
cremă de ou descleiată,

ultimul șir
de bomboane cu lichior terciuite,
biscuiți cu jeleu trecuți. Ia,

mănâncă, le aranjează
pe o farfurie mică de argint
când te invită înapoi la ceai,

un preot al biscuiților,
în timp ce tu te holbezi la ele,
un puzzle cu niște piese lipsă,

o hartă a lumii
cu continentele îndepărtându-se.
În liniștea în care se auzea doar ticăitul ceasului

cumva (dar cum?) trebuie să faci o alegere.

45

Transluciditate

: cu timpul
pielea devine mai subțire, devenim mai transparenți
ca și cum scurgerea
lui, trecând, ne dizolvă.

El nu poate dormi
în serile acestea de vară; pleoapele nu îi sunt de ajuns;
ar putea să tânjească
după pielea tânără,

opacitatea ei nechibzuită,
modul în care te poți strânge adânc
înăuntrul ei.
Trăiește mult, trăiește și mai mult

și îi vei vedea ochii
care încă privesc (ce altceva ar putea face?)
prin pleoape
aproape transparente

la orice oră, deschide acum
către ce nu ne spune nimeni: cum ajungem la
goliciune,
cum nu există niciun loc în care să ne ascundem de
lumină.

46

Ediție limitată

(pentru Peter Reddick – 1924 – 2010)

Gata, l-ai prins: vântul, acel
ceva care nu e nimic
fără mișcarea lui și
felurile în care lumea se învârte în jurul lui.

Îi decupezi forma pe pagină. Și
apă cu nesfârșitele sale eschivări
odată pentru totdeauna. Și foc
în alb și negru, acea ultimă bestie

prea puțin docilă, care nu se lasă chemată
alături, la genunchiul tău. Cândva, am stat
unul lângă altul și am semnat și am tot
semnat ediția limitată, până ce amândoi, ca un singur

om, am izbucnit în râs: *Am uitat*
cum! - Știu, eu o să scriu
numele tău, tu pe al meu!
Acolo, nicicând mai aproape de centrul

a ce ne-a făcut pe amândoi să fim creatori -
timp de o clipă, aproape nicio
diferență între noi, focul, apa
sau vântul… care se ridică acum, Peter. Să pornim.

47

Cum am știut Noi

tu plecai: atunci când dulcele
uraaa al acelui prim cântec
vesel al unei noi zi de iunie

nu te-a ridicat de pe scaun;

când o plimbare în perimetrul
curții azilului
a fost o plimbare greoaie și înceată cu capul înainte

ca și cum ai trage o sanie în timpul viscolului

ca să ajungi la Polul Nord; când o fărâmiță
de plantă medicinală – lavandă,
rozmarin ca amurgul cenușiu –

între degetele mele te-a făcut să tresari

ca și cum te-ar putea distrage
de la graba
de a ajunge nicăieri; ca și cum

nicăieriul însuși s-ar putea să nu aștepte.

48

Sperietoarea de ciori

ai făcut schimb de haine,
zdrențele lui cu uniforma dușmanului,
pe un teren austriac, în timp ce un război
ce a rămas în trecut pentru mine
se destrăma, cine știe
câți înmormântați,

ți-au dat viață.
Mereu ai vrut să te întorci înapoi
cu nouă sute de mile, atât de mulți ani,
zi mulțumesc,

poate îi înveți și numele. Prea târziu acum.
Pot să te scutesc de călătorie;

e aici
ușoară ca iasca: cu degete ca rămurelele,
orbitele goale, cu vuiet de vânt
în cavitățile sale

în acest pat de spital
la tine acasă.

49

În sfârșit

corpul animal, încă puternic,

mai puternic decât simțul
sau dorința,
zvârcolindu-se în capcană.

De parcă, propria sa persoană, e capcana
care mușcă din ce în ce mai adânc,
cu cât se zbate mai tare
în orice punct.

Nu doar Odin
și copacul vieții, sau oricare altul
din zeii tăi spânzurați.
ci orice om,

orice tu sau orice eu sau nimeni
de pe liste,
biată infanterie sângeroasă,
lăsată să atârne pe vechea sârmă ghimpată.

50

Căsuța muzicală

O zi de duminică nesfârșită. În pod
șade copilul solitar. Tonul
deliberează fiecare notă, fiecare piatră de temelie
de-a lungul profunzimilor liniștii. Din cabana

bine îngrijită privesc două chipuri
neschimbătoare, o mamă și un tată prin ferestre
diferite, oamenii care știu despre vreme. El vede mai mult decât știe
în timp ce face acoperișul să zumzăie

pe rotițele mecanice, mașinării precise
învârtindu-se între ele, nituind și
încetinind. În timp ce „*Edelweiss*[2] ”se aude din ce în ce mai încet
închide ochii, întrebându-se „Unde e

muzica? ” Altundeva. Nu poate prinde
decât o urmă, plescăiala strălucitoare
dizolvându-se în vălurele acolo unde s-au dus
peştii: dincolo de el, sau prea aproape pentru a-l atinge.

Nota finală atârnă înghețată pe marginea
liniştii.
Treizeci de ani.
Și nici c-o să cadă.

[2] Un cântec din *Sunetul muzicii*, un musical a cărui muzică a fost compusă de Richard Rodgers. *Edelweiss* este de fapt floarea-reginei.

51

Punct

: ca atunci când mierla
stă atât de nemișcată
că devine un spațiu
negru în formă de pasăre printre frunzele
aprinse, precum cântecul propriei sale

necântări; ca o pisică
ce recurge la întuneric, o gaură clară
în formă de pisică,
probabil urmărind pasărea, iar tu
privind la rândul tău, fără formă

sau voce. Rezumă totul
la un punct, bruscul
cer nocturn în care
intri pe ușa din spate
și care îți taie respirația.

52

Insula lui Jacob

Cam zdrelit, puțin
bătucit și târât sub chila vaporului,
pe reciful de corali,

dar liniștit –
întins, dormind
și afișând un fel de zâmbet:

un fel de marinar,
cu vaporul distrus, adus din întâmplare
la mal.

Ce pământ e acesta?

Nu pot spune - pe coasta noastră îndepărtată
abia dacă auzeam valurile puternice cum se sparg - dar
în moduri pe care nu le putem ghici,

în primele ore al dimineții,
fără a ști,
am fost schimbați cu toții.

Hărțile vor trebui să fie redesenate.

Terra Incognita - scrie-o

aici. Sub picioarele noastre.

53

Adânc

creaturi cu corpuri ușoare
cu tot atâta substanță cât marea în care se
mișcă,

membrane aflate între
apa care le cuprinde și apa pe care o reprezintă
ele,

fire de cili răzbind
într-un mediu în care tu nu poți înainta
(observi cum până

și propoziția se dizolvă)
sau în care nu poți să te ancorezi: unde e avantajul în acea
viață

de plutire în derivă? doar lumina,
și asta dintr-un unghi arbitrar, care are o umbră
în spatele ei

le scoate la iveală, ușoare
elaborări asupra lor și una asupra celeilalte,
agățate

de cerul negru- albăstrui
cugetând la o vreme care încă nici nu concepea
scoicile

și oasele, sau carcasa
unei nave blindate de nescufundat, sau
înregistratorul de zbor

care coboară în spirală

spre noi adâncuri anunțându-și mica suferință
spre o inimaginabilă destinație:

iată-mă, găsește-mă
găsește-mă găsește-mă

55

Bine ați venit în pădure
(pentru HD, la 36)

Așa că iat-o: ușa ascunsă în zid
vizibilă doar în anumite
reflexii ale luminii, ușa despre care vorbeau
poveștile. Acum se deschide
pentru tine; un pas și te afli în altă

parte. Acel miros de pisici și de varză,
întunericul, pământul de sub picioarele tale
care se scufundă, umezeala în creștere pe care
o simți în oase spune: asta este,
nu e o figură de stil, asta este întreaga

pădure care există. Aici e un fotoliu
nestăpânit precum Falstaff[3],
o gaură de șarpe din arcuri de pat, balonul
spart al unui cuplu, o singură
mașinuță roșie și o pălărie de ciupercă abandonată

ascunsă adânc într-o grămadă de frunze. Ești
în trecere doar? Așa
au spus toți. Și ești aproape
sigur de drum până când
se schimbă din nou. Și în cine să ai încredere:

în pădurarul care fluieră printre dinți
în timp ce-și ridică toporul?
Sau în băiatul lup care sosește alunecând
ca să lase o mână de alune
și un sturz prins în laț la picioarele noastre?

[3] personaj dintr-o operă compusă de Giuseppe Verdi și din patru piese de teatru compuse de William Shakespeare

56

Sub

...marele posomorât și veșnic-
destrămat nod al vremii,
presiune, căldură, precipitații,

nori fără mișcări vizibile
doar o bucată de abur ridicată
prin coșul șemineului

din nord - nu chiar
vântul, ci mai mult griul însuși
ar putea avea o înclinație

ca noi în această dimineață; mergem
pentru a ne încălzi și pentru a ne găsi pe noi
undeva, curățați

de noi înșine, în timp ce căutăm
un fir, un spor, un semn,
o migrație salvatoare,

un strigăt slab îndepărtat care ne pune
la locul nostru, această alunecare de teren temporară,
un strop de apă dulce și un pic de verde.

Philip Gross

Interviu de Roxana Cristina Gheorghe

Roxana Cristina Gheorghe: How do you decide which title to choose for your poems? What role should a title play for a poem?

Philip Gross: A title can be many things – sometimes a simple label, maybe 'placing' it with one key piece of information, like a place name. Sometimes it can be a clue, a teasing hint of something you won't understand fully until you reach the point in the poem where the phrase occurs again. Always, it should be an invitation for the reader to come inside and see what they find.

Roxana Cristina Gheorghe: Which of your poetry volumes were the most enjoyable to write?

Philip Gross: Hard to answer, because I write a lot of poems without knowing what book they will become part of. I don't sit down to 'write a book'… which is strange, because they often become book-length collections which *seem* to have been planned around a theme. I have been most aware of *enjoying* the process in some collaborative books, like the recent *A Part of the Main*, written by exchanging poems with poet Lesley Saunders.

Roxana Cristina Gheorghe: Cum vă decideți asupra cărui titlu să alegeți pentru poemele dvs.? Ce rol ar trebui să aibe un titlu în cazul unei poezii?

Philip Gross: Un titlu poate însemna multe lucruri – uneori poate fi o simplă etichetă, poate fi plasat astfel încât să conțină o informație cheie, ca numele unui loc. Uneori poate fi un indiciu, un apropo care să-ți stârnească interesul legat de ceva ce nu vei înțelege în întregime decât atunci când vei ajunge în punctul în care se repetă sintagma respectivă în poezie. Trebuie să fie întotdeauna o invitație pentru cititor să intre și să vadă ce va găsi înăuntru.

Roxana Cristina Gheorghe: Care volume de poezii le-ați scris cu cea mai mare plăcere?

Philip Gross: E greu de spus, deoarece scriu multe poezii fără să mă gândesc din ce carte vor face parte. Nu mă așez pur și simplu și scriu o carte... ceea ce e straniu, fiindcă întotdeauna se transoformă în niște colecții de dimensiunea unor cărți care *par* să fi fost plănuite în funcție de o temă anume. Mi-am dat seama că cel mai mult *mi-a făcut plăcere* procesul în care am lucrat la niște cărți în cadrul unei colaborări, precum recenta *A Part of the Main*, scrisă prin schimbul de poezii cu

Roxana Cristina Gheorghe: Could you name the 3 poems you are most proud of writing, the ones that you personally cannot forget?

Philip Gross: That is like asking a parent to name their favourite child. A good parent would not and could not do that. But I have special feeling about some poems that happen unexpectedly, with a voice of their own, and seem almost not *mine*, though of course they are. For example, *The Song of the Empty Dovecote*, in my first children's book, *Manifold Manor* (though it is a poem for all ages). Also, *Severn Song*, in *The The Water Table*, because it seemed to open up a way to write about my father… like a conversation with him even though, at the end of his life, he could not reply. And the final section of the recent *Written In Light*, in *A Bright Acoustic*. That is a poem I would be happy (this is not a gloomy thought) to have inscribed on my memorial stone when I die.

Roxana Cristina Gheorghe: How did publishing your first poetry volume change your process of writing?

poeta Lesley Saunders.

Roxana Cristina Gheorghe: Puteți numi trei poeme de care sunteți cel mai mândru, cele pe care chiar nu le puteți uita?

Philip Gross: E ca și cum ați întreba un părinte să spună care e copilul săr preferat. Un bun părinte nu ar face și nu ar putea face asta. Dar am un sentiment aparte față de unele poezii care se întâmplă pe neașteptate, care au o voce a lor, și par ca și cum nu ar fi *ale mele*, deși desigur că sunt. De exemplu, *The Song of the Empty Dovecote*, ce face parte din prima mea carte pentru copii, *Manifold Manor* (deși este un poem pentru toate vârstele). Deasemenea, *Severn Song*, din *The Water Table* pentru că a părut că-mi deschide calea spre a putea scrie despre tatăl meu... ca o conversație cu el, deși la sfârșitul vieții sale, nu mi-a putut răspunde. Și ultima parte din recenta *Written In Light*, din *A Bright Acoustic*. Acela este un poem pe care m-aș bucura (acesta nefiind un gând sumbru) să îl am inscripționat pe piatra de mormânt atunci când voi muri.

Roxana Cristina Gheorghe: Cum v-a schimbat publicare primului volum de poezie procesul de scriere?

Philip Gross: It made it easier to believe I *was* a poet. Maybe we should not need that reassurance – and some fine poets were never published in books, in their lifetime – but it's also natural for writers to have doubts.

Philip Gross: A fost mai ușor să cred că *eram* un poet. Poate că nu ar trebui să avem neovie de acea asigurare – și există poeți excelenți ce nu au fost niciodată publicați în cărți în viața lor – dar este normal pentru poeți să aibă dubii.

Roxana Cristina Gheorghe: Has your idea of what poetry is changed since you began writing poems?

Roxana Cristina Gheorghe: De când ați început să scrieți poezii, v-ați schimbat părerea față de ce înseamnă poezia?

Philip Gross: I think my idea of what poetry *can be* has changed. At the start I was preoccupied with writing single poems, the kind that would win competitions. I did in fact win several competitions, and of course that helped. But more and more I found myself writing poems to explore an idea or a theme or simply an image that kept haunting me. Each poem seemed to be in conversation with the others, not a separate thing at all. That is also the reason why I write a lot of sequences, with small poems, each exploring one possibility, rather than a single poem to sum it all up.

Philip Gross: Cred părerea mea legată de ce *ar putea* însemna poezia s-a schimbat. La început eram ocupat cu scrierea poemelor solo, cele care de obicei câștigă concursuri. Am câștigat într-adevăr câteva competiții și desigur acest lucru m-a ajutat. Dar am început din ce în ce mai mult să scriu poeme pentru a explora o idee sau o temă sau pur și simplu o imagine ce mă tot urmărea. Fiecare poem părea să aibă o conversație cu celelalte, nu era ceva separat. Tocmai acesta e și motivul pentru care am scris multe secvențe, în poeme scurte, fiecare explorând o posibilitate anume, mai degrabă decât un singur poem care să însumeze totul.

Roxana Cristina Gheorghe: Which is more important: what you say or how you say it? Also, do you feel like you write more from the heart or from the

Roxana Cristina Gheorghe: Ce este mai important: Ceea ce spui sau felul în care o spui? În plus, vi se pare că scrieți mai mult cu inima sau cu mintea?

mind?

Philip Gross: Either *what* or *how* can be important, but in good poems it is hard to tell the two things apart. When a poem has an urgent story or some information to impart, it may choose to do it in plain language, but that too is a good choice of style for the job. As for the *heart* and *mind*, we should not separate them. I want to write poems that think about feelings, and feel what they think.

Philip Gross: Atât ceea ce spui cât și felul în care o spui sunt importante, dar în poeziile bune e greu să le separi pe cele două. Când un poem are o poveste captivantă sau câteva informații de împărtășit, poetul ar putea alege limbajul simplu, dar și acela este o alegere bună ca și stil. Cât despre *inimă* și *minte*, nu ar trebui să le separăm. Doresc să scriu poezii care duc cu gândul la sentimente și simt ceea ce gândesc.

Roxana Cristina Gheorghe: What was the last inspirational quote you read or do you have a favorite one?

Roxana Cristina Gheorghe: Care a fost ultimul citat inspirațional pe care l-ați citit sau aveți unul preferat?

Philip Gross: 'Creativity is allowing yourself to make mistakes. Art is knowing which ones to keep.' That was an American writer called Scott Adams. I know nothing about him, but it is the best advice I know to learning writers… and to experienced ones too.

Philip Gross: „Creativitatea înseamnă să îți permiți să faci greșeli. Arta înseamnă să știi pe care să le păstrezi." Aparține unui scriitor american, Scott Adams. Nu știu nimic despre el, dar este cel mai bun sfat pe care-l știu atât pentru scriitori care încă învață... cât și pentru cei experimentați.

Roxana Cristina Gheorghe: Are there any poems that you wrote, but didn't publish anywhere?

Roxana Cristina Gheorghe: Există poeme pe care le-ați scris, dar nu le-ați publicat nicăieri?

Philip Gross: I have folders of poems not yet published, or maybe that I will never publish. I also have notebooks

Philip Gross: Am foldere întregi cu poeme nepublicate încă sau pe care probabil nu le voi publica niciodată.

full of notes that might or might not be poems, I can't yet tell which they are. Poems of the way I think, but they are not necessarily thoughts that need to be shared with other people.

Am și carnețele pline de notițe care ar putea fi sau nu poezii, nu pot să spun ce sunt încă. Poezii legate de gândurile mele, dar care nu sunt neapărat gânduri menite a fi împărtășite cu ceilalți.

Roxana Cristina Gheorghe: Is there any place or any kind of environment in which you enjoy writing the most?

Roxana Cristina Gheorghe: Aveți un anumit loc sau un anumit mediu în care vă place să scrieți cel mai mult?

Philip Gross: Different places for different stages of the writing. I suppose I need a quiet space to myself for careful editing. But the first ideas often come best in a crowded place, for instance on a train.

Philip Gross: Locuri diferite pentru etape diferite ale scrierii. Presupun că am nevoie de un loc liniștit în care să fiu doar eu cu mine pentru a putea edita cu atenție. Dar primele idei vin cel mai bine adesea într-un loc aglomerat, de exemplu într-un tren.

Roxana Cristina Gheorghe: You've also written novels. Which do you enjoy writing more, poetry or prose and why?

Roxana Cristina Gheorghe: Ați scris și romane. Ce vă place cel mai mult să scrieți, proză sau poezii și de ce?

Philip Gross: I do enjoy writing prose fiction, but it always feels like work. Poetry just slips into the cracks between what else I'm doing. Occasionally a novel, just towards the end, has picked up so much momentum that it almost writes itself, and I forget that it is work. But basically poetry is where I play… and (because work and play are not opposites) do my best work too.

Philip Gross: Îmi place să scriu și ficțiune în proză, dar mereu simt că muncesc. Poezia pur și simple se strecoară printre restul lucrurilor pe care le fac. Ocazional, un roman, spre sfârșit, începe să își ia avât încât aproape pare că se scrie singur și uit de faptul că îl consideram o muncă. Dar practic poezia este locul în care mă joc... și (deoarece munca și joaca nu sunt opuse) lucrez cel mai bine.

Roxana Cristina Gheorghe: Do you write while listening to music? If so, what music inspired or accompanied your collections of poems?

Roxana Cristina Gheorghe: Ascultați muzică în timp ce scrieți? Dacă da, ce muzică a inspirat sau a acompaniat colecțiile dvs. de poezii?

Philip Gross: I value music very much, partly because it is not made of words. It gives my mind some relaxation from the verbal thinking. But I have quite often written to perform with music, and sometimes *about* music, too. Tomorrow I am going to the centre founded by the Estonian composer Arvo Pärt. I have written several poems about his music.

Philip Gross: Apreciez muzica foarte mult, parțial pentru că nu e făcută din cuvinte. Oferă minții mele puțină relaxare de la gândirea verbală. Dar adesea am scris pentru a ___ cu muzica, și uneori despre muzică. Mâine voi merge la centrul fondat de compozitorul estonian Arvo Pärt. Am scris câteva poeme despre muzica lui.

Roxana Cristina Gheorghe: Are there any poets or poems that influenced your own writing?

Roxana Cristina Gheorghe: Sunt anumiți poeți sau anumite poeme care v-au influențat stilul de a scrie?

Philip Gross: At different times in my writing life, I found other writers whose work gave me a sense of possibility. Near the start, it was reading Seamus Heaney, the Irish poet. Later I learned a great deal reading WS Graham, who wrote a good deal about the strange art of poetry, and how it seems to talk to people it will never meet.These influences don't last for ever, but you find them when you need them, and they help you on.

Philip Gross: În diferite momente de-a lungul vieții mele ca scriitor, am descoperit poeți ale căror opere mi-au dat un simț al posibilităților. Pe la început, a fost Seamus Heaney, poet irlandez. Mai târziu am învățat foarte mult citind WS Graham, care a scris foarte mult despre strania artă a poeziei și cum pare că le vorbește unor oameni pe care nu-I va întâlni niciodată. Aceste influențe nu țin pentru totdeauna, dar le găsești atunci când ai nevoie de ele și te ajută.

Roxana Cristina Gheorghe: Who is

Roxana Cristina Gheorghe: Cine este

your favourite poet and why?

Philip Gross: That is one question I will not answer. I need there to be many poets, and I need them all.

Roxana Cristina Gheorghe: What is the message that you wanted to convey through the "Betweenland" poems?

Philip Gross: I almost never write to convey a message. If the meaning was as simple as a message, you could say it in other ways. I think poetry is where you can explore things and see them from many different angles. The Betweenland sequence started from my fascination with the waters of the Severn estuary, which always shifting, and the poems need to do the same. If a message emerges by the end, it may be that we always live between states, neither one thing nor the other and that we need to have to change.

Roxana Cristina Gheorghe: What is more exactly the meaning of „the long walkers" in your poem that appears in „The Egg of zero"?

Philip Gross: Thank you for sending me back to a poem I have not looked at for years. What I see when I read it is an image prompted by the people of Africa at that time when hunger was

poetul dvs. preferat și de ce?

Philip Gross: Aceasta este o întrebare la care nu voi răspunde. Am nevoie de mulți poeți și am nevoie de toți.

Roxana Cristina Gheorghe: Care este mesajul pe care ați dorit să-l transmiteți prin poemele „Betweenland"?

Philip Gross: Nu scriu aproape niciodată pentru a transmite un mesaj. Dacă înțelesul este la fel de simplu precum mesajul, o poți spune în alte feluri. Cred că poezia e locul în care poți explora lucruri și le poți vedea din multe unghiuri diferite. Colecția Betweenland a început datorită fascinației mele față de apele estuarului Severn, care se schimbă mereu, iar poemele trebuie să facă la fel. Dacă până la sfârșit reiese un mesaj, acela este ca mereu vom locui între stări, nici într-un fel nici într-altul și avem nevoie să ne schimbăm.

Roxana Cristina Gheorghe: Care este mai exact semnificația „celor ce au străbătut atâta drum" din poemul dvs. care apare în „The Egg of zero"?

Philip Gross: Mulțumesc pentru că mi-ați adus aminte de un poem la care nu m-am mai uitat de ani buni. Atunci când îl citesc văd o imagine a oamenilor din Africa în perioada în

starting to drive people to leave their countries and try to reach parts of the world where they could make another life. That was before mass migration became such a difficult issue for western Europe, so the poem turns out to be a sort of prophecy.

care foametea începea să-i oblige pe oameni să-și părăsească țările și să ajungă în părți ale lumii în care să ducă o altă viață. Asta a fost înainte ca migrarea în masă să devină o problemă atât de mare pentru Europa vestică, deci poemul se pare că a fost un fel de profeție.

Roxana Cristina Gheorghe: What are you reading right now?

Roxana Cristina Gheorghe: Ce citiți acum?

Philip Gross: I am in Estonia right now, so I want to remind myself about some good Estonian writers, at least those who are translated into English. There are some very impressive poets here, including Jaan Kaplinski, who strikes me as very important writer indeed.

Philip Gross: Sunt în Estonia acum, așa că vreau să îmi aduc aminte de câțiva scriitori estonieni foarte buni, cel puțin cei care sunt traduși în engleză. Sunt câțiva poeți foarte impresionanți aici, inclusiv Jaan Kaplisnki, care mi se pare într-adevăr un scriitor foarte important.

Roxana Cristina Gheorghe: Do you have any tips for aspiring poets?

Roxana Cristina Gheorghe: Aveți anumite sfaturi pentru viitori poeți?

Philip Gross: Obviously, read a lot of poetry. Don't be worried about being influenced by the writers who you read. We need to imitate other people when we see them doing something we would like to do ourselves. In the old days this was called apprenticeship. It is not a cause for anxiety. It is as if we have to try on many other peoples' clothes, and keep one item from each, till we have a style that is our own.

Philip Gross: Desigur, citiți multe poezii. Nu vă îngrijorați de faptul că veți fi influențați de scriitori pe care îi citiți. Avem nevoie să îi imităm pe ceilalți atunci când îi vedem că fac ceva ce ne-ar plăcea și nouă să facem. Înainte asta se numea ucenicie. Nu e un motiv de îngrijorare. E ca și cum ar trebui să încercăm mai multe haine ale celorlalți și să păstrăm câte un singur lucru de la fiecare, până ce dobândim un stil al nostru.

Roxana Cristina Gheorghe: Do you find that readers like different poems in comparison to your own favorites?

Philip Gross: I try not to have favourites of my own, so this is not often a problem. But I am always glad when I find that a poem I do not think about very much has made friends with a reader somewhere. It is as if they bring it home to meet me once again.

Roxana Cristina Gheorghe: Do you hear from your readers much? What kinds of things do they say?

Philip Gross: I do not have a lot of fan letters, but I often end a public reading with a space where people can ask questions and talk. I am always interested in their reactions. The responses I am most pleased with are when people say, "I never noticed that before, but now I will…", or "Now, that makes me think…"

Roxana Cristina Gheorghe: What do you want people to remember the most about your poems?

Philip Gross: I would love them just feel that when they read my poems, it is like standing in a space where they

Roxana Cristina Gheorghe: Vi se pare că cititorilor dvs. le plac alte poezii în comparație cu preferatele dvs.?

Philip Gross: Încerc să nu am poezii preferate, așa că această situație nu prea se întâmplă. Dar întotdeauna mă bucur când aflu că un poem la care nu m-am gândit prea mult s-a împrietenit cu un anumit cititor. E ca și cum l-ar aduce acasă pentru ca eu să-l cunosc din nou.

Roxana Cristina Gheorghe: Comunicați adesea cu cititorii dvs.? Ce fel de lucuri vă spun?

Philip Gross: Nu primesc prea multe scrisori de la fani, dar adesea închei o lectură publică cu o secțiune în care oamenii îmi pot pune întrebări și vorbi cu mine. Mereu sunt interesat de reacțiile lor. Răspunsurile care mă bucură cel mai mult sunt: „Nu am mai observat asta până acum, dar de acum voi observa..." sau „Acum, asta mă pune pe gânduri...".

Roxana Cristina Gheorghe: Ce doriți să-și amintească oamenii cel mai mult din poemele dvs.?

Philip Gross: Mi-ar plăcea ca atunci când îmi citesc poeziile să simtă că se află într-un loc unde sunt liberi să

are more than usually free to think, and feel, and imagine, than they are in everyday life. That they can breathe more deeply.

gândească, să simtă, să-și imagineze, mai mult decât în locurile în care se află în viața lor obișnuită. Că pot să respire mai adânc.